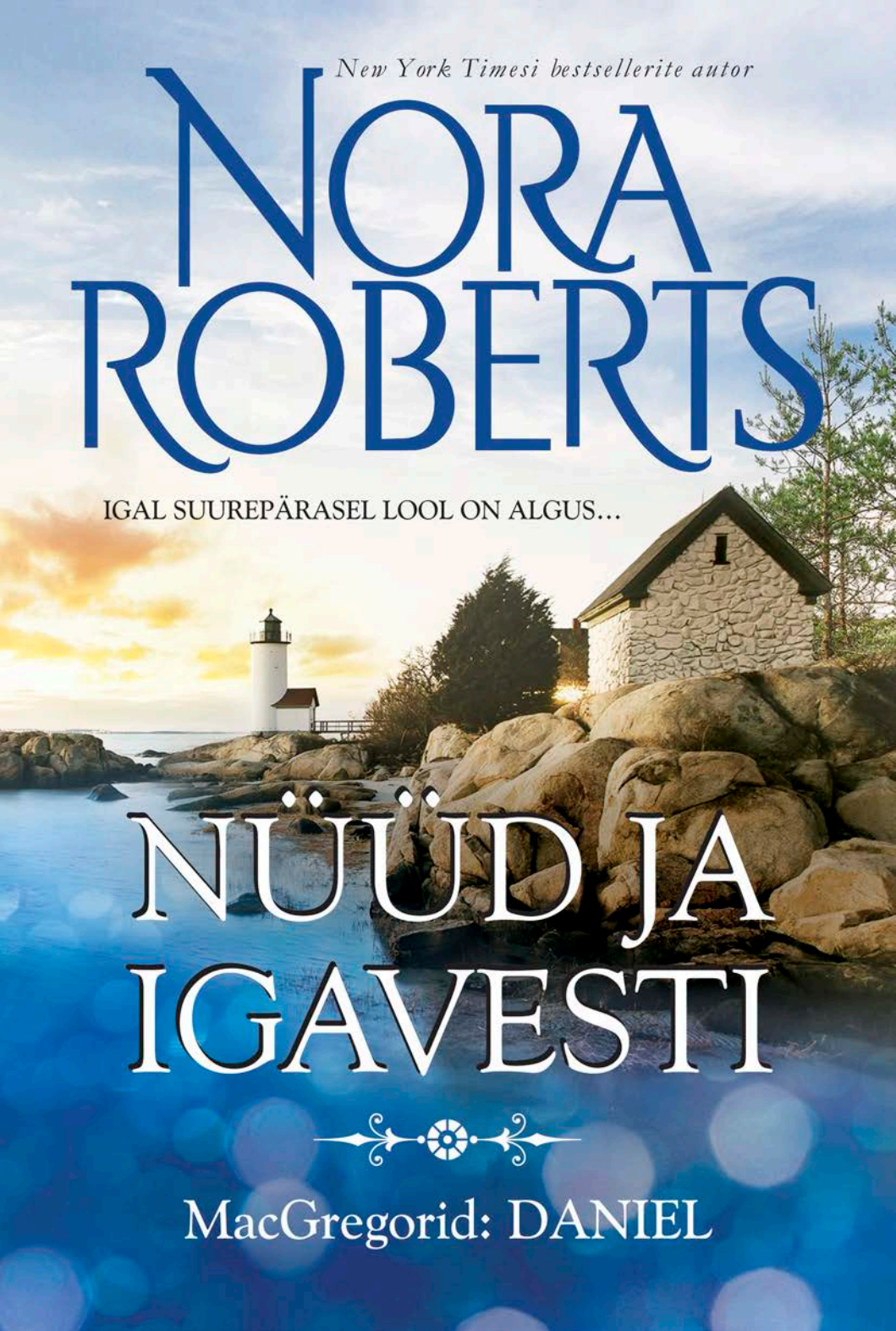

New York Timesi bestsellerite autor

NORA ROBERTS

IGAL SUUREPÄRASEL LOOL ON ALGUS...

NÜÜD JA IGAVESTI

MacGregorid: DANIEL

**Alates aastast 2012 on kirjastuselt Ersen ilmunud järgmised
Nora Roberts'i raamatud:**

Tulejälitajad
Tunnistaja
Whiskey Beach
Pegeldused
Unistuste tants
Kolleksionäär
Petis
Maiused
Mineviku koorem

***

Sarjad:

INN BOONSBORO
Uus armastus
Esimene ja viimane kallim
Täiuslik lootus

O'HURLEYD
Viimane aus naine
Tantsib vilepillipuhuja kannul
Pealispinna all
Jälgi jätmata

O'DWYERI NÕOD
Must nõid
Varjunõidus
Veremaagia

STANISLASKID
Nataša taltsutamine
Daami ahvatlemine
Rachelisse armumine
Alexi veenmine
Nicki ootamine
Kate'i usaldamine

KOHTUMISED ÖÖS
Öine vahetus
Viirastus öös
Vari öös
Suits öös
Kaitse öös
Liikumine öös

KAITSIJAD
Saatusetähed
Ohete laht
Klaassaar

CALHOUNID
Catherine'i meelitamine
Amanda taltsutamine
Lilah' armastuse nimel
Suzanna andumine
Megani kaaslane

MacGREGORID
Riskimine. Serena
Saatuse kiusamine. Caine
Kõik võimalused. Alan
Ühe mehe kunst. Grant
Nüüd ja igavesti. Daniel

New York Timesi bestsellerite autor

NORA ROBERTS

NÜÜD JA IGAVESTI

MacGregorid: DANIEL

Inglise keelest tõlkinud Maia Planhof

ERSEN

Nora Roberts
For Now, Forever
The MacGregors: Daniel
2007

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Krista Saar
Korrektor Inna Viires

Copyright © 1987 by Nora Roberts
© 2018 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D04342218
ISBN 978-9949-82-211-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest **www.ersen.ee**

Proloog

„Ema!”

Anna MacGregor pigistas oma jalge ees kükitava poja käsi. Temast tulvas läbi paanika, hirm, lein ja kohtumine tugeva tahtejõuseinaga. Ta ei kaota nüüd enesevalitsust. Ta ei tohi. Tema lapsed tulevad siia.

„Caine.” Anna sõrmed olid poja sõrmi pigistades jääkülmad, ent rahulikud. Tema nägu oli mõne möödunud tunni pingest peaaegu kaame ja silmad tumedad. Tumedad, noored ja hirmunud. Caine'i peast turgatas läbi, et ta pole oma ema veel kunagi hirmununa näinud. Mitte iial.

„On sinuga kõik korras?”

„Muidugi.” Anna teadis, mida poeg vajab, ja puudutas huultega tema põske. „Nüüd, kui te siin olete, on parem.” Vaba käega pigistas ta Diana kätt, kui minia istus tema kõrvale. Märk lumi oli kleepunud Diana pikkadele tumedatele juustele ja sulas juba ta mantli õlgadele. Anna tõmbas sügavalt hinge, enne kui vaatas taas Caine'i poole. „Te jõudsite siia kiiresti.”

„Me võtsime tšarterlennuki.” Täiskasvanud mehes, advokaadis, värskes isas peitus väike poiss, kes tahtis kõige

eitamises karjuda. Tema isa oli haavamatu. Tema isa oli MacGregor. Ta ei saa lamada murtult haiglas. „Kui halb temaga on?”

Anna oli arst ja võis talle täpselt öelda – murtud roided, kokkuvajunud kops, peapõrutus ja seesmine verejooks, mille peatamisega tema kolleegid ikka veel võitlesid. Aga ta oli ka ema. „Ta on operatsioonil.” Ta hoidis oma kätt kindlalt poja käel ja tal õnnestus peaaegu naeratada. „Ta on tugev, Caine. Ja doktor Feinstein on riigis parim.” Ta pidi keskenduma sellele ja oma perekonnale. „Laura?”

„Laura on Lucy Robinsoniga,” vastas Diana vaikselt. Ta teadis hästi, mida tähendas emotsioone ohjes hoida. Ta masseeris aeglaselt Anna sõrmi. „Ära muretse.”

„Ei, ma ei muretse.” Seekord õnnestus Annal naeratada. „Aga sa tunned Danieli. Laura on tema esimene pojatütar. Ta on täis küsimusi, kui ta ärkab.” Ja ta ärkab, töötas Anna endale. Jumala eest, ta ärkab.

„Anna.” Diana libistas käsivarre ümber ämma õlgade. Anna nägi välja nii väike, nii habras. „Oled sa söönud?”

„Mis?” Anna raputas kergelt pead ja tõusis püsti. Kolm tundi. Daniel oli kolm tundi operatsioonil olnud. Kui palju kordi oli ta ise olnud operatsiooniruumis, võideldes, et päästa elu, samal ajal kui patsiendi lähedased piinlesid neis plastikuga kaetud ooteruumides, neis külmades koridorides? Ta oli võidelnud ja õppinud olema arst, et leevendada valu, tervendada – kuidagi mingil moel midagi muuta. Nüüd, kui tema abikaasa oli vigastatud, ei saanud ta teha midagi rohkemat kui oodata. Nagu mistahes teine naine. Ei, mitte nagu mistahes teine naine, parandas ta end, sest ta teadis, kuidas operatsiooniruum välja näeb, kuidas see

kajab ja lõhnab. Ta tundis neid instrumente, aparate ja higi liigagi hästi. Ta tahtis karjuda. Ta pani käed kokku ja läks akna juurde.

Anna tumedate vaiksete silmade taga valitses raudne tahtejõud. Ta kasutab seda nüüd iseenda, oma laste, aga enamasti Danieli jaoks. Kui tal oleks võimalik meest üksnes vaimujõul tagasi tuua, teeks ta seda. Ta teadis, et ravimises ja paranemises oli palju rohkemat kui oskus.

Lumesadu oli peaaegu lakanud. Lumi, mõtles ta, jälgides selle hõredat langemist, oli põhjustanud teede muutumise libedaks ja reetlikuks. Lumi oli pimestanud mingit noormeest, põhjustanud tema auto kontrolli alt väljumise ja raksatamise Danieli tobedasse väikesesse kaheistmelisse. Anna käed tõmbusid rusikasse.

Miks sa ei olnud limusiinis, vanamees? Mida sa püüdsid tõestada selle uhke punase mänguasjaga? Alati uhkeldamas, alati... Tema mõtted triivisid eemale, minnes ajas tagasi. Käed rullusid rusikatest lahti. Kas polnud see üks põhjustest, miks ta oli Danieli armunud? Kas polnud see üks põhjustest, miks ta oli meest armastanud ja temaga koos elanud peaaegu nelikümmend aastat? *Pagan sind võtaks, Daniel MacGregor, mitte keegi ei saanud sulle midagi öelda.* Anna surus sõrmed silmadele ja peaaegu naeris. Ta ei suutnud üles lugeda arvutuid kordi, kui ta oli seda Danielile nende kooselu jooksul öelnud. Ja teda selle eest jumaldanud.

Sammude kuulmine pani ta julgust kogudes ümber keerama. Ta nägi Alanit, oma vanimat poega. Daniel oli töotanud juba siis, kui tal veel ühtki last ei olnud, et üks tema järglastest läheb Valgesse Majja. Kuigi Alan oli selle töötuse reaalsuseks muutmisele lähedal, oli ta nende lastest ainus,

kes oli pärinud rohkem oma emalt kui isalt. MacGregori geenid olid tugevad. MacGregorid olid tugevad. Ta laskis end Alani käte vahele haarata.

„Täl on hea meel, et te siin olete.” Anna hääl oli rahulik, kuigi naine temas tahtis muudkui nutta ja nutta. „Aga ta hakkab sind noomima, et sa töid kaasa oma naise, kes on praegu sellises seisundis.” Anna naeratas Shelbyle ja sirutas käe välja. Tema leegitsevate juuste ja mahedate silmadega minia kõht oli lapseootel suur. „Sa peaksid istuma.”

„Ma istun, kui sina istud.” Vastust ootamata viis Shelby Anna tooli juurde. Samal hetkel, kui Anna istus, pistis Caine talle kohvitopsi käte vahele.

„Aitäh,” pomises Anna ja rüüpas tema pärast. Ta võis kohvi haista, kanget ja kuuma, tunda, kuidas see tema keelt kõrvetas, aga ta ei tundnud kohvi maitset. Anna kuulas elektrooniliste väljakutsete kõlinaid, kummitaldadega jalatsite kiiret plaksumist põrandaplaatidel. Haiglad. Need olid tema jaoks samasugune kodu nagu see kindlus, mille Daniel oli nende kahe jaoks ehitanud. Ta oli haiglates, nende antiseptilistes koridorides end alati mugavalt tundnud. Nüüd tundis ta abitust.

Caine kõndis edasi-tagasi. Tema loomuses oli seda teha – saaki varitseda, jälitada. Kui uhked tema ja Daniel olid olnud, kui Caine oli võitnud oma esimese kohtuasja. Alan istus Anna kõrval, vaikne, jõuline, just nii, nagu ta alati oli olnud. Ta kannatas praegu. Anna vaatas, kuidas Shelby libistas käe Alani pihku, ja oli rahul. Tema pojad olid hästi valinud. *Meie pojad*, mõtles ta, püüdes Danieliga mõttes rääkida. Caine oma vaikselt tahtejõulise Dianaga, Alan oma vabameelse Shelbyga. Suhtes vajati tasakaalu

peaaegu niisama palju kui armastust, niisama palju kui kirge. Ta oli selle leidnud. Tema pojad olid selle leidnud. Ja ta tütar...

„Rena!” Caine oli juba ruumi teises küljes, hoides õde embuses.

Kui sarnased nad välja nägid, mõtles Anna ebamääraselt. Nii saledad, nii julged. Kõigist tema lastest oli Serena pärinud kõige rohkem Danieli temperamendist ja kangekaelsusest. Nüüd oli ta tütar ise ema. Anna võis tunda Alani vaikset tugevust enda kõrval. *Nad kõik on täiskasvanud. Millal see juhtus? Me oleme teinud väga hästi, Daniel.* Ta sulges silmad ainult hetkeks. Ta sai lubada endale ainult ühe hetke. *Sa ei julge mind maha jätta sellest kõigest üksinda röömu tundma.*

„Paps?” Serena hoidis üht kätt oma vennal, teisega pigistas oma abikaasat.

„Ikka veel operatsioonil.” Caine’i hääli oli sigarettidest ja hirmust kähe, kui ta pöördus Justini poole. „Mul on hea meel, et te saite tulla. Ema vajab meid kõiki.”

„Ema.” Serena tuli ja põlvitas oma ema jalge ette, nagu ta oli alati teinud, kui vajas lohutust või vestlust. „Temaga saab kõik korda. Ta on kangekaelne ja tugev.”

Kuid Anna nägi palvet oma tütre silmades. Ütle mulle, et temaga saab kõik korda. Kui sina seda ütled, siis ma usun.

„Muidugi saab temaga kõik korda.” Ta vaatas üles tütre abikaasa poole. Justin oli mängur nagu tema Daniel. Anna puudutas Serena põske. „Kas sa arvad, et ta jääks ilma sellisest koosolemiseist nagu see?”

Serenalt pääses vabisev naer. „Just seda ütles ka Justin.” Ta naeratas, nähes, et Justinil oli käsivars juba ümber oma

õe õlgade. „Diana.” Serena tõsis, et embusi vahetada. „Kuidas Laural läheb?”

„Ta on võrratu. Ta sai äsja teise hamba. Ja Robert?”

„Õudus.” Serena mõtles oma pojast, kes vanaisa juba jumaldas. „Shelby, kuidas sa end tunned?”

„Paksuna.” Shelby naeratas ja tal õnnestus varjata fakti, et tal olid juba rohkem kui tunni tuhud olnud. „Ma helistasin oma vennale.” Ta pöördus Anna poole. „Grant ja Gennie tulevad siia. Loodan, et sellest pole midagi.”

„Muidugi.” Anna patsutas ta kätt. „Ka nemad kuuluvad perekonda.”

„Paps satub vaimustusse.” Serena neelatas üle hirmu, mis ta kurku ummistas. „Kogu see tähelepanu. Ja siis veel väike teade, mida Justin ja mina kavatseme teha.” Ta vaatas abi-kaasa poole, sundides oma julgust tagasi tulema. „Justin ja mina saame veel ühe lapse. Peame ju vereliini kindlustama. Ema...” Ta hääl katkes, kui ta jälle maha põlvitas. „...Daniel saab ennast jälle väga rahulolevana tunda, eks ju?”

„Jah.” Anna suudles Serena mõlemat põske. Ta mõtles lastelastele, kes tal juba olid, nendele, kes veel tulevad. Perekond, soo jätkuvus, surematus. Daniel. Alati Daniel. „Ta hakkab seda kõike omaenda saavutuseks pidama.”

„Kas see polnud nii?” pomises Alan vaikselt.

Anna surus pisarad tagasi. Kui hästi nad oma isa tundsid. „Jah. Jah, oli küll.”

Järgnes veel rohkem edasi-tagasi kõndimist, vaikset jutuajamist, kätest kinnihoidmist, kui minutid mööda venisid. Anna pani käest oma pooltäis kohvitopsi, külma ja soovimatu. Neli tundi ja kakskümmend minutit. See võttis liiga kaua aega. Shelby tema kõrval tõmbus pingule ja hakkas

sügavalt hingama. Anna asetas käe automaatselt kõhukünkale, kus oli tema lapselaps.

„Kui ligistikku?”

„Nüüd alla viie minuti.”

„Kui pikalt?”

„Paar tundi.” Ta saatis Annale pilgu, mis oli veidi vaimustatud, veidi kohutatud. „Tegelikult veidi rohkem kui kolm. Soovin, et oleksin saanud selle paremini ajastada.”

„Sa oled ajastanud täiuslikult. Tahad, et ma tulen sinuga kaasa?”

„Ei.” Hetkeks pistis Shelby nina vastu Anna kaela. „Kõik läheb hästi. Meie kõigiga läheb kõik hästi. Alan...” Ta sirutas mõlemad käed välja, et ta jalule tõmmataks. „Ma ei sünnita seda last Georgetowni haiglas.”

Alan tõmbas ta hellalt püsti. „Mis?”

„Ma sünnitan ta siin. Väga varsti.” Ta naeris veidi, kui Alan silmi kissitas. „Ära proovi lapse peal loogikat, Alan. Ta on valmis.”

Kogu klann kogunes tema ümber kobarasse, pakkudes abi, nõuannet, toetust. Anna kutsus õe ja ratastooli. Vähese sekeldusega oli tal Shelby ratastooli aidatud. „Ma tulen alla sind vaatama.”

„Meiega saab kõik korda.” Shelby ulatas üle Anna õla käe Alanile. „Meie kõigiga. Ütle Danielile, et tuleb poiss. Ma hoolitsen selle eest.”